

РЕШЕНИЕ

№ 5046

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в
публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **9356** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 82 от Закона за водите (ЗВ).

Образувано е по жалба от „Калифея“ АД против Решение № РР-6233 от 27.06.2025 г. на директора на Б. дирекция „И. район“. С оплаквания за процесуална и материална незаконосъобразност на атакувания акт се иска отмяната му и присъждане на деловодните разноски.

Ответникът – директорът на Б. дирекция „И. район“, чрез юрк. Г., оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е допустима, но неоснователна.

„Калифея“ АД е титуляр на Разрешително № 01610322/30.03.2010 г. за водовземане от минерална вода, издадено от министъра на околната среда и водите, изменено от директора на Б. дирекция за управление на водите „И. район“ с Решение № РР-1469/09.04.2012 г. и Решение № РР-1932/16.05.2014 г. Предмет на разрешителното е правото на водовземане от минерална вода от находище „Х.“ - изключителна държавна собственост, фигуриращо под № 93 от Приложение № 2 към чл. 14, т. 2 ЗВ, от каптиран естествен извор „Ч. Баня“, с цел на ползването „за всички други цели (отдых)“ за водоснабдяване на обект: „Хотелски комплекс“, находящ се в парцел „Балнеосанаториум на трудещите се селяни“ на територията на поземлени имоти 1032, 1037 и 3069 в кв. 36 по плана на [населено място], [община], област П., с разрешени среднодневен дебит 0,2 л/сек. и годишен воден обем 6307,2 м3/годишно. Разрешителното съдържа конкретни задължителни условия, при които е предоставено правото на водовземане. Неспазването им е

обвързано с настъпването на неблагоприятни последици за титуляра на правото, изразени във възможността за отнемането му.

В рамките на дължимия контрол от органа по околна среда относно изпълнението на условията в разрешителното са извършени проверки на място от длъжностни лица при Б. дирекция „И. район“, резултатите от които са обективирани в констативни протоколи съответно № ПВ2-351/12.12.2024г., № ПВ1-036/30.04.2018г., № ПВ2-78/03.05.2019 г. За осъществяването контролна дейност по случая е съставен обобщен Доклад № РД-11-161/23.12.2024 г., адресиран до директора на Басейновата дирекция, съдържащ становище за наличие на предпоставките за отнемане на въпросното разрешително.

Административното производство е приключило с постановяване на оспореното решение, с което на основание чл. 79а, ал. 1, т. 3 и 4, чл. 48, ал. 1, т. 11, вр. с чл. 52, ал. 1, т. 4 ЗВ директорът на Б. дирекция „И. район“ е разпоредил отнемане на издаденото на „Калифея“ АД разрешително за водовземане от минерална вода.

От фактическа страна актът е обоснован с констатациите в КП № ПВ2-351/12.12.2024г., КП № ПВ1-036/30.04.2018г., Доклад № РД-11-161/23.12.2024 г. и извършена служебна проверка в деловодството на Басейновата дирекция. Според фактическите установявания на решаващия административен орган, обхващащи периода 01.01.2013 г. – 31.12.2024 г., дружеството не е изградило обекта на водоснабдяване, посоченият в разрешителното хотелски комплекс не се експлоатира, съответно не е осъществено водовземане от минерална вода от процесния извор, като към датата на издаване на обжалваното решение не е заявено изменение на разрешителното в частта относно срока за упражняване на правото на водовземане. Констатирано е, че „Калифея“ АД не е представяло изискуемите ежегодни декларации по чл. 194б, ал. 1 ЗВ и отчетни доклади за изпълнение на условията в разрешителното по чл. 48, ал. 1, т. 12 от същия закон, нито е монтирало измервателно устройство, предвидено в т. 10 от разрешителното. Установено е, че не е и заплащало дължимата такса за предоставеното му право в разглеждания период, за което от директора на Басейновата дирекция са издадени актове за установяване на публично държавно вземане съответно № 48/29.06.2018 г. и № 17/05.06.2025 г. Бездействието на водоползвателя е квалифицирано като неупражняване на права, предоставени с разрешителното и нарушаване на условията, заложили в него, обуславящи упражненото от контролния орган правомощие за отнемането му. Съобразявайки принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, органът е мотивирал приложението на разпоредената мярка със значението на водите, ценността на минералната вода и целта на специалния закон.

Обжалваният административен акт не е засегнат от отменително основание по чл. 146 АПК.

Решението е постановено от компетентен държавен орган съобразно нормативно предоставените му правомощия - чл. 52, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 79а ЗВ. В депозираните на 02.02.2026 г. след обявяване на делото за решаване писмени бележки жалбоподателят въвежда за първи път твърдение за нищожност на акта, релевирано при условията на евентуалност, доколкото по делото липсвали данни процесното находище на минерална вода – изключителна държавна собственост, да не е предоставено за безвъзмездно управление и ползване от общината, поради което отнемането на разрешителното било в разпоредителната власт на кмета на общината – чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗВ. В същото време дружеството не твърди, че на съответната община е предоставено подобно право. Освен, че е несвоевременно заявено, нововъведеното оплакване нарушава правото на защита на ответната страна, поради което обсъждането му по начало е недължимо, още повече, че въпросът за компетентността на издателя на акта не е бил спорен в хода на производството. Предвид обхвата на служебната проверка по чл. 168, ал. 2, вр. с ал. 1 АПК обаче, следва да се посочи, че фактът на непредоставянето на общината на визираното право се потвърждава именно

от отсъствието на данни за противното. Опровергаването му чрез доказване на положителни факти е в тежест на оспорващия, който не сочи доказателства в тази насока. Напротив, дружеството е сезирало двукратно директора на Б. дирекция „И. район“ в качеството му на компетентен орган с искания за изменение на издаденото му разрешително за водоземане, по които същият се е произнесъл с цитираните по-горе решения в полза на заявителя. На съда е служебно известно и влязлото в сила Определение № 3656/15.03.2011 г. на Върховния административен съд по адм. дело № 5986/2010 г., постановено при участието на „Калифея“ АД, с което жалбата на [община] срещу процесното разрешително е оставена без разглеждане, поради отсъствие на притежавани от общината законни интереси или права за ползване на обекта – изключителна държавна собственост.

В противовес на защитната теза на дружеството, вероятно базирана на неотнормата към спорното правоотношение редакция на нормата на чл. 52, ал. 1 ЗВ, компетентността за отнемане на разрешителното е изрично регламентирана в закона, като министърът на околната среда и водите не разполага със съответни правомощия в разглежданата хипотеза. Противно на представите на жалбоподателя, отнемането и отмяната не са тъждествени понятия.

Оспореното волеизявление е обективизирано в надлежна форма и съдържа изискуемите от закона реквизити – чл. 59, ал. 2 АПК. В акта са изложени фактическите констатации и правните основания за административно разпореденото, даващи възможност за упражняване на контрол за законосъобразност от съда и гарантиращи правото на защита на адресата на мярката.

Органът се е произнесъл при изяснени факти и обстоятелства от значение за случая и след анализ на събраните доказателства. Не се констатира отклонения от административнопроизводствените правила, които биха могли да доведат до различно по съдържание волеизявление от постановеното.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя за засягане на решението от съществен процесуален порок, поради лишаването му от участие в административното производство. Уведомление изх. № РР-15-5/06.01.2025 г. за откритата процедура по отнемане на разрешителното е изпратено с обратна разписка на заинтересованото лице на вписания в Търговския регистър негов адрес на седалище и управление последователно чрез „Български пощи“ ЕАД и „Ин тайм“ ООД. След двукратно връщане на писмото с отбелязване на обратната разписка „непотърсено“, съобщаването е извършено по реда на чл. 18а, ал. 10 АПК – чрез поставяне на съобщение на информационното табло в сградата на администрацията и на интернет страницата на органа за времето от 19.05.2025 г. до 10.06.2025 г. Действително, преди да пристъпи към процедурата по чл. 18а, ал. 10 АПК, органът е следвало да изчерпа реда по чл. 18а, ал. 9 от кодекса, но в случая, с оглед изявлението на страната, че ползва друг адрес, респ. не би могла да бъде открита на адреса на седалището, този пропуск не дискредитира използвания от органа способ за уведомяване.

Задължение на титуляра на разрешителното е да уведоми надлежно административния орган за адреса, на който желае да получава съобщенията, в случай, че е различен от вписания в Търговския регистър адрес на седалище и управление. Въпреки дадените му от съда указания, жалбоподателят не ангажира доказателства за свеждане до знанието на директора на Басейновата дирекция на друг адрес, включително електронен, за кореспонденция. Закономерна последица от процесуалното бездействие на дружеството е редовността на уведомяването му на официално оповестения от него в Търговския регистър адрес. Презюмираното от оспорващия косвено познание у органа за актуалния адрес на дружеството, изведено от посочването му като съдебен адрес по конкретно дело, по което и той е страна, по никакъв начин не обуславя извод, че същият е известен, респ. изрично въведен от заинтересованото лице като адрес за кореспонденция по настоящата административна преписката. Видно от представените от дружеството доказателства

(писмо изх. № 25-10/29.07.2025 г.), изрично уведомяване на администрацията за адреса, на който да му бъдат връчвани съобщенията, е направено едва на 29.07.2025 г. – след издаване на атакуваното решение.

Дори да се приеме, че е допуснато соченото нарушение на чл. 26 АПК, жалбоподателят е разполагал с възможността да упражни правото си на защита в пълен обем по повод инициирания от него съдебен контрол, поради което не е налице черпеното от неучастието му в административното производство отменително основание.

Атакуваният административен акт е материално законосъобразен и съответен на целта на закона.

Предпоставките за упражненото при условията на оперативна самостоятелност правомощие са обективни и нормативно установени – чл. 79а, ал. 1, т. 3 и 4 ЗВ. Отнемането на разрешителното за водовземане в посочените хипотези предполага неправомерно поведение на титуляра на предоственото право, изразено в нарушаване условията на разрешителното и неупражняване на предоставените му с разрешителното права в определения в него срок. За да отнеме процесното разрешително административният орган се е позовал на осъществяването на две групи условия – липса на водовземане в указания в разрешителното едногодишен начален срок и неспазване на конкретни условия на разрешителното, в частност – неплащане на дължимите годишни такси за разрешеното водовземане.

Представените констативни протоколи от проверки, на чиито констатации се основава оспорения административен акт, имат характера на официални свидетелстващи документи. Тяхната материална доказателствена сила е обвързваща за съда, докато не бъде опровергана чрез доказване на тяхната невярност. Констативните протоколи не са оспорени от жалбоподателя по съответния ред - чл. 193 ГПК, вр. с чл. 144 АПК. Доказателствени източници, отричащи или поставящи под съмнение верността на материализираното в тях удостоверително изявление, не са ангажирани в съдебния процес. Напротив, доказателствата по делото в тяхната съвкупност потвърждават извода, че удостовереното от съставилите ги длъжностни лица отговаря на действителното фактическо положение.

Видно от издадените от директора на Басейновата дирекция решения № РР-1469/09.04.2012 г. и № РР-1932/16.05.2014 г. за изменение на въпросното разрешително, първоначално определеният в него срок за упражняване правото на водовземане от КЕИ „Ч. баня“ в обекта на водоснабдяване е двукратно удължаван по искане на „Калифея“ АД, обосновано с обективната невъзможност за своевременно изграждане на водопровод и други съоръжения, свързани с инвестиционното намерение на дружеството, респ. – с наличието на обективни причини за неосъществяването на правото на водовземане в посочения в разрешителното срок. Доказателства за изпълнение на дейността, предмет на разрешителното, съответно – за упражняване на предоставеното право на водовземане, след последното изменение на разрешителното и до момента на отнемането му, не са налице. Не е заявено и искане за промяна на срока в условието по т. 1 на разрешителното.

Дружеството не отрича, че обектът, за чието водоснабдяване е издадено разрешителното, не функционира. Не твърди и че е изпълнило вменените му по силата на закона задължения за ежегодно представяне на декларация относно дължимата такса и на доклад за изпълнение на условията в разрешителното, нито, че е монтирало изискуемото измервателно устройство съгласно т. 10 от разрешителното. Липсата на данни за спазване на условията по т. 10-12 от разрешителното изключва изначално възможността за валидно засичане/отчитане на евентуално потребление, респ. на осъществено водовземане с очертаното в разрешителното негово съдържание. Доказателства за такова не се и представят. Според необорените констатации в предхождащите издаването на акта документи към момента на извършване на релевантните проверки няма изградено водопроводно трасе за хранване с минерална вода до обекта на

водоснабдяване, съответно не е осъществено проектираното присъединяване на отклонението за хранването му. В. е следователно изводът на решаващия орган, че предоставеното с процесното разрешително право не е упражнено в определения в него срок, като бездействието на титуляра му попада в обхвата на основанията по чл. 79а, ал. 1, т. 4 ЗВ.

Правилно е и заключението на органа, че незаплащането на изискуемите такси за водовземане от минерална вода (при това в изрично определен срок) за периода 01.01.2013 г. – 31.12.2024 г. представлява нарушаване на условията на разрешителното по смисъла на чл. 79а, ал. 1, т. 3 ЗВ. Дължимостта на таксата е обективен факт. Тя не е обусловена от наличието или липсата на реално водовземане, нито от установяване на задължението с влязъл в сила административен акт (АУПДВ), противно на възприятието на оспорващия. Дружеството не твърди, че таксите са заплатени, нито представя платежни документи, удостоверяващи надлежното изпълнение на публичните задължения. В депозираното по делото писмо от „Калифея“ АД с изх. № 25-10/29.07.2025 г., адресирано до директора на Басейновата дирекция, по същество е обективизирано признание за факта на неплатените дължими такси, посочени в атакувания акт. Неизпълнението на едно от основните условия на разрешителното – заплащане на таксата за водовземане в изискуемия срок и размер, законът свързва с предвидените в чл. 79а, ал. 1, т. 3 неблагоприятни последици.

Преценката на административния орган да приложи мярката по чл. 79а, ал. 1 ЗВ съответства на материалноправните разпоредби и на целта на закона. Упражненото в пределите на предоставената административна дискреция правомощие е оправдано от значимостта на регулираните със Закона за водите обществени отношения, свързани с осигуряването на интегрирано управление на водите като общонационален неделим природен ресурс в интерес на обществото и за опазване на здравето на населението. От издаването на разрешителното до отнемането му са изминали 15 години (при определен краен срок на действието му от 20 години), през които е налице укоримо бездействие на титуляра. Изложените в решението съждения на контролния орган, мотивирали избраната правна възможност, са споделими. Съотнасяйки засилената защита, очертана от целите и принципите, регламентирани в чл. 2 и чл. 2а ЗВ, към конкретното спорно правоотношение, съдът намира разпоредената мярка за съразмерна в контекста на правилото на чл. 6 АПК, съответно издаденият при оперативна самостоятелност акт за законосъобразен – чл. 169 АПК.

Доводите на жалбоподателя, черпени от разликата в номерата на процесните имоти по КККР, разрешения дебит и воден обем, целта на използването, за която е предоставено водовземането, наличието на висящи спорове относно издадените АУПДВ, са неотносими към предмета на спора, респ. не променят крайния извод за законосъобразност на административния акт, поради което казуистичното им обсъждане е недължимо.

Изложеното мотивира съда да отхвърли оспорването.

Изходът на делото обуславя право на разноски за процесуална защита в полза на ответника – чл. 143, ал. 3 АПК. Своевременно заявените и дължими на Басейновата дирекция разноски са в размер на 200 лева, определен съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Превалутирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България сумата възлиза на 102,26 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София - град, Второ отделение, 38 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от „Калифея“ АД против Решение № РР-6233 от 27.06.2025 г. на директора на Б. дирекция „И. район“.

ОСЪЖДА „Калифея“ АД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „И. район“, [населено място] сумата от 102,26 евро разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: